

Waar is de wind wanneer die niet waait?

Op onverklaarbare wijze viel de wind weg. De boot gleed tot stilstand op het rimpelloze wateroppervlak. Geen geluid was nog te horen. De zeilen hingen slap en futloos in de masten. Thomas dacht dat Oom Edward nu wel op de motor verder zou varen maar het leek alsof zijn oom bijzonder genoot van dit moment. Die liet het stuurwiel los en ging in verstilling zitten, vol aandacht voor deze situatie waarin de natuur haar adem scheen in te houden. Het moment kreeg een zeker gewicht en Thomas durfde nauwelijks iets te zeggen. Minuten verstreken: het leek een lange tijd.

Als vanzelfsprekend dacht Thomas aan de gelijkenis tussen wat er hier gebeurde en zijn leven. Dat was immers ook weer tot stilstand gekomen nu hij er opnieuw achter was gekomen dat hij een verkeerde keuze had gemaakt en alweer zijn studie had opgegeven. Hij was blij geweest met de uitnodiging van zijn oom, zowat de enige zonder oordeel over zijn escapades in de afgelopen jaren die hem nergens hadden gebracht en niets hadden opgeleverd. Oom Edward voelde de gemoedstemming van zijn neef aan. “Wat is er jongen?” vroeg hij belangstellend. “Ik word moedeloos van het leven Oom Edward, het lijkt alsof niets mij lukt.” Oom Edward glimlachte. “Misschien is de tijd rijp dat ik je het verhaal vertel wat ik eens van een zeeman in Kaapstad hoorde”, zei hij. Ik liep daar met mijn Duitse vriend Heinz-Werner over de kade en trof hem aan: zo’n stereotiepe zeeman, een blauw met een witte pet op en een pijp in de mond, zittend op een bolder. Ook hij sprak Duits en wilde dat maar wat graag laten horen. Ik moest er net aan denken. Ik kreeg zojuist een déja-vue van die

gebeurtenis omdat ook daar de wind ineens verdween. Vreemd, want het kan verkeren daar rond de Kaap.”

“Tja Thomas, en toen stelde Heinz Werner die prachtige vraag: ‘waar is de wind wanneer die niet waait?’ De zeeman gaf een lang antwoord.

“Als ik in de nacht alleen aan het roer sta en ik zie de enorme koepel met zijn heldere sterren dan overvalt mij soms een gevoel van diepe verbondenheid met al wat is. Het is dan alsof er geen verschil is tussen het enorme uitspansel en mijzelf. Alsof ik opga in dat grote geheel waarvan ik een levend onderdeel ben. Alsof ik het heelal ook in mij draag. Alsof de Schepping en ikzelf één zijn. Ik ben één met het water, de sterren, al wat was, is en wezen zal. Als dat gevoel van eenheid mij overvalt in zo’n stille nacht dan welt een gevoel van eerbied in mij op. Ik heb vele stoere zeelui gesproken, mannen van stavast die deze ervaring met mij delen. Het is alsof wij in zo’n moment de natuur en de schepping inzien zonder het te kunnen bevatten. En toch, terwijl we ingekeerd zijn in onszelf lijkt het alsof we de Schepping begrijpen. In onszelf voelen we waar de wind is wanneer die niet waait en ervaren dat als een universele waarheid.” De zeeman wachtte hier even, klopte zijn pijp uit en vervolgde: “Je mag het onzin vinden maar ik denk dat de wind altijd vanuit het Oosten begint te waaien. Vele mensen kijken naar het Oosten wanneer ze verwachtingsvol zijn of bidden. Sinds mensenheugenis heeft het Oosten iets hoopvol omdat daar de zon opkomt die ons leven geeft. Er is iets in ons dat ons voortdrijft en ik noem dat mijn Oosten.”

Oom Edward vertelde het verhaal zo aanstekelijk dat het leek alsof Thomas er bij was daar in de haven van

Capetown. Hij volgde de ogen van zijn oom die met een kinderlijke verwondering in zijn ogen rond keek in de stilte. Die ogen stopten bij het kompas op de roestvrijstalen zuil naast het stuurwiel.

“Ik heb vaak over deze woorden nagedacht”, zo verbrak Oom Edward de stilte. “Vooral in momenten waarop in mijn leven alles tot stilstand kwam en ik alles vanaf het begin opnieuw op moest bouwen. Ik stond het mij niet toe om moedeloos te worden maar dacht dan aan de woorden van de zeeman en vond in mijzelf de plek waar de wind is wanneer die niet waait...” Thomas keek zijn oom vol ongeloof aan. Zat die nu te raaskallen? Zo kende hij zijn oom helemaal niet. Oom Edward voelde het aan: “Ik zal het je uitleggen jongen. “ Zijn ogen twinkelden vol aanstekelijk enthousiasme toen hij verder ging. “In mijn woorden zou ik het als volgt uitleggen: De plek van waaruit de windkracht in jezelf opkomt zouden wij tegenwoordig je ‘innerlijke drijfveer’ noemen. Het is de combinatie van talenten die je uit kunt bouwen tot de vaardigheden waarmee je – telkens opnieuw- in je levensonderhoud kunt voorzien.

Voor sommigen is dit technisch inzicht, voor anderen een goed geheugen, mensen kunnen een talent hebben voor zorg voor anderen, voor handel en onderhandelen, maar ook voor muziek, zang, dans, beeldende kunst, taalvaardigheid, planten of dieren. De een kan goed praten, de ander juist sporten of houdt van reizen. Weer anderen kunnen goed luisteren en meestal zijn er combinaties van deze vaardigheden aanwezig in de mens. Zij kunnen uitblinken in ruiken of proeven, of voelen of horen of kijken. Al die talenten zijn uit te bouwen. Ze staan tot ieders beschikking. Ook voor jou.

Oom Edward keek Thomas rustig aan en hield zijn blik vol vertrouwen op hem gericht.

“De persoonlijke vraag aan jou is: waartoe voel jij je aangetrokken?! Wat lijkt jou het leukst of meest uitdagend om mee aan de slag te gaan? En als ik me niet vergis kun je de rode draad van jouw drijfveren al zien in hetgeen je tot nu toe hebt gedaan, in de mensen waarbij jij je goed voelt, waarbij jij jouw levensvreugde en –kracht ervaart. Wie zijn zij? Waar houden zij zich mee bezig? Kun je de gelijkenis vinden die hen voor jou zo interessant maakt? Deze vraag leidt vaak tot het antwoord waar jouw levensader zit. Zodra je die gevonden hebt – diep in jezelf – begint het avontuur dat gaat leiden tot jouw levensdoel.

En als de wind uit het Oosten komt zal die in het Westen uitkomen, nietwaar?

Olijk ging de wijsvinger van Oom Edward over het kompas van Oost naar West.

Laten we dat voor het gemak even vasthouden.”

Oom Edwards wijsvinger ging terug naar het Oosten op de windroos en tikte op het kwadrant terwijl hij zei: “In het Oosten plaatsen we jouw innerlijke drijfveer, jouw missie, jouw uit te bouwen talenten, jouw te realiseren dromen, inspiratie, jouw intenties, bezieling, passie en jouw waarden.” Het tikken stopte. “Mocht je die waarden nog niet duidelijk hebben stel jezelf dan de vraag tot welke mensen jij graag zou behoren. Daar herken jij je als het ware in. Als je weet wie en hoe zij zijn en je kent hun waarden dan ontrollen die van jou zich voor je ogen uit. En als je ze eenmaal kent kunt je ze verfijnen, er naar leren leven.”

Thomas voelde een combinatie van weerstand en beroering in zich opkomen. Het was reuze interessant wat

zijn oom vertelde maar het leek hem wel een preek! Zou zijn oom hem nu toch nog net als vele anderen vanuit een oordeel gaan vermanen om zich te vermannen en eindelijk iets op te pakken en uit te gaan bouwen in zijn leven? Het leek alsof zijn oom deze gedachten kon lezen. Hij vervolgde terwijl hij het Westen op de windroos aanwees: “Zoals gezegd: om het even vast te houden plaatsen we in het Westen jouw, nu nog onbekende, maar daarom niet afwezige doelen. Let op de dubbele ontkenning: ‘niet afwezig’ betekent dus dat ze wel degelijk in jou aanwezig zijn. Ingevouwen, wachtend tot ze zich mogen en kunnen ontvouwen. En er is er maar één die daar toestemming voor kan geven en dat ben jijzelf. Maar ik kan wel enkele van die doelen noemen. Als ik me niet vergis denk je wel eens aan de manier waarop jij een geldstroom kunt genereren om in je levensonderhoud te kunnen voorzien en om jezelf onafhankelijk in het leven te kunnen bewegen. Daar hoort een baan of een dienst of product bij waarmee jij de geldstroom van mondjesmaat tot rijkelijk stromend uit kunt bouwen. Tja, en dat moet je dan wel voortvarend en gestaag doen anders wordt het niks. Daar heb je wel wat zelfdiscipline voor nodig en structuur.”

Oom Edward wees nu op het Noorden van zijn kompas. “Die woorden doen wat koud aan daarom plaatsen we die in het Noorden, omdat het ongemakkelijke keuzes vraagt die bij jezelf en anderen soms koud en hard over kunnen komen. Zeker als jouw leven in zijn eigen levensstroom gaat komen zul je wellicht het contact verliezen met mensen die niet meer bij je horen. En die zullen je gaan missen en je hardvochtig kunnen vinden vanwege het feit dat je hen naar hun gevoel in de steek gelaten hebt.”

Zijn vinger bewoog naar beneden.

“Dat brengt ons in het Zuiden want voor het gemak plaatsen we hier de gevoelens, de emoties, zowel de prettige als de pijnlijke. Hier zit vriendschap, warmte, plezier, maar ook ruzie, conflict, wantrouwen en angst. Het is dit deel wat het leven erg boeiend maakt, leuk en lastig tegelijk. Dit is een onontbeerlijk deel van je leven omdat je in dit gebied vooral jezelf leert kennen in contact met de ander. Dat is enerzijds volop genieten, lachen, delen, feesten, beleven, spelen, stoeien, maar ook samen treuren, vechten, ruziën, wanhopen. Er daar heb jij -als ik me niet vergis- de afgelopen jaren al heel wat levenservaring in opgedaan. Ik heb dat met plezier gadegeslagen. Daarin ben je inmiddels een ervaringsdeskundige geworden!”

Thomas moest er van blozen.

“Zoals gezegd kun je in de emoties goed jezelf leren kennen. De emoties die de ander bij je oproept vormen vaak een spiegel van jezelf. Datgene waar jij je bij een ander aan ergert blijkt vaak een lastige eigenschap te zijn die je zelf ook bezit. Als ik me aan iemand erger -kan ik je zeggen- dan denk ik bij mezelf: ‘wat zit er in die ander wat ook in mij zit waardoor ik mij zo erger aan die persoon?’ Als ik dat onderzoek blij ik vaak een deel van mijn schaduwzijde te ontdekken waar ik vrede mee kan sluiten om zodoende nog meer van mijzelf te gaan houden. De schaduwzijde blijkt dan schaduwrijk te zijn. Klinkt veel positiever hé? Het werkt niet alleen bij ergernis en schaduwzijde maar ook bij je zonnige kant . Schrijf maar eens op wat je in je vrienden waardeert. Vaak blijken dat eigenschappen te zijn die jij (onbewust) ook uitstraalt.”

Blijkbaar voelde Oom Edward zich volledig op zijn gemak terwijl de boot doelloos ronddobberde op het stille water. Hij ging de kajuit binnen en schonk iets te drinken in. Terwijl ze de glazen lieten klinken nam hij de draad van het gesprek weer op.

“En nu terug naar de vraag: ‘Waar is de wind, wanneer die niet waait?’

Die vraag is vergelijkbaar met de grote vragen van het leven zoals ‘Waartoe ben ik hier op aarde’ of ‘Wat is de zin van het leven’. Om met die vragen om te kunnen gaan hebben mensen zich sinds het bestaan van de mensheid bediend van verhalen om steun te vinden. Sprookjes, legenden, sagen, mythen... Het Vierwindstrekenmodel pretendeert niet meer te zijn dan weer zo’n verhaal. Het zijn dus niet de letterlijke windstreken uit het kompas maar slechts een hulpmiddel om 4 verschillende aandachtsgebieden te onderscheiden. Het merkwaardige is dat iedereen die deze vier windstreken in de aandacht weet te houden iets in beweging zet. Een beweging die potentie heeft en die uit kan monden tot iets heel groots. Niet noodzakelijkerwijs maar toch....

Gelijkwaardige aandacht voor alle 4 de windstreken levert iets magisch op: Flow... een 5^e dimensie; windkracht! Zo kan iedereen beweging creëren. Kijk maar om je heen! Kijk naar de wereldgodsdiensten, naar bedrijven of organisaties, naar het oeuvre van kunstenaars in musea, podia, bibliotheken, naar de levensbeschrijvingen van Nobelprijswinnaars: allen hebben een beweging ingezet en tot ontwikkeling gebracht. Het hoeft echter allemaal niet zo groot te zijn. Wanneer heel gewoon lijkende mensen dood gaan dan hoor je bij hun afscheid wat zij in hun leven

in gang hebben gezet, een gezin, een bedrijfje, een vereniging, een initiatief. De wereld is er vol van.

“Maar moet ik dan persé iets vinden in mijzelf?” vroeg Thomas bedrukt.

“Nee hoor, dat hoeft niet. Sommigen kiezen letterlijk voor een leven als clochard onder de bruggen van Parijs. Maar ook dan zijn de windstreken actief. Het verlangen is om geen verantwoordelijkheid te dragen, het doel is clochard te zijn onder een brug in Parijs. Wat ze doen is die bruggen opzoeken en zich (in of uit contact) te verbinden met de groep clochards. Ook dan werkt het dus. Sterker nog: monniken die niets anders doen dan mediteren en in een staan van zijn komen waar ze het ‘niets’ gaan ervaren, vergelijkbaar met de windstilte waarin wij ons nu bevinden, kunnen een ervaring van ‘verlichting’ bereiken waarbij ze het antwoord krijgen op deze vragen juist door er niet bij na te denken. Zo manifest zijn de antwoorden in ons ingevouwen. Alleen als we stil worden komen de antwoorden. Als vanzelf. Vergelijkbaar met het nachtverhaal van de zeeman onder de sterrenhemel.” Oom Edward onderbrak zichzelf door binnen iets de eten te halen en kwam terug.

“Tegenwoordig is onze levensverwachting zo hoog dat we ons per levensfase nieuwe doelen kunnen stellen zelfs als we door het leven getekend zijn. Het goede nieuws is dat je op elk gewenst moment kunt beginnen. Wat zou dat nu voor jou kunnen zijn, Thomas?”

“Weet je” Oom Edward”, reageerde Thomas voorzichtig, “er is wel iets wat mij bezig houdt en waar ik mijn tijd aan zou willen geven. Ik zou graag het bedrijf van mijn vader

over willen nemen, maar het is best groot en ik weet niet of ik dat wel aankan. Papa heeft het ook nooit gevraagd”.

Oom Edward lachte.

“Je vader en ik hebben het daar vaak over gehad. Ik was het met hem eens toen hij zijn standpunt bepaalde dat hij zijn bedrijf nooit aan jou zou overdragen tenzij er in jou een innerlijke drang zou zijn omdat te doen.

“Denk je dat die innerlijke drang er is, Oom Edward?”

“Zeer zeker,” zei Edward, “je hebt het net zelf verwoord.”

“Maar dan heb ik het windrichtingen sprookje van jou niet meer nodig”, zei Thomas.

“En dáár vergis jij je in, jongen”, antwoordde Edward. “Ook in de situatie dat jij een bestaand bedrijf voortzet zijn de windrichtingen van essentieel belang.”

“Dat snap ik niet”, Oom Edward.”

Die opmerking maakte een nieuwe golf van enthousiasme in Oom Edward wakker.

“Ik zal het je uitleggen.

Je zou een bedrijf of organisatie mogen zien als een ‘levend organisme’. Kijk maar om je heen, ik heb het gehad over datgene wat je met talenten, bezieling en inspiratie als pionier in de wereld kunt zetten. Maar een droom die gerealiseerd is dient ook te worden onderhouden anders gaat die zijn vernietiging tegemoet. Dat is een natuurwet. Zoals je een tuin moet onderhouden omdat die anders overwoekerd wordt door wat we onkruid noemen. Zoals je ramen moet zemen en je huis moet schoonhouden omdat je anders niet meer door de ruiten kunt kijken en je woning een vuilnisbelt wordt. Zoals je een motor moet onderhouden omdat je die anders aan gort rijdt. Zoals je vriendschappen en relaties moet onderhouden omdat je anders de verbinding kunt verliezen. Ook in een

bestaand bedrijf of organisatie blijft het van levensbelang de windstroken in de aandacht te houden waardoor de windkracht actief gehouden wordt. Die noemen we ook wel de flow of de stroom, de levensader van de organisatie.

In verbazing riep Thomas uit: “Maar Oom Edward heeft een bedrijf dan ook een Oosten, een Westen, een Noorden en een Zuiden? “

“Zeker Wel! Bedankt voor de goede vraag. Ik wilde je dat juist gaan uitleggen. Om een belangrijke reden –waarover later- wijzig ik wel de volgorde naar Oost, Zuid, Noord en West.

In het Oosten van het bedrijf zit de ondernemersdroom, het idee, de uitvinding, de dienst die bij iemand opkomt en die levensvatbaar zou kunnen zijn in het tijdsbestek waarin de onderneming wordt opgericht. Van daaruit ontstaan ideeën over strategie, wordt een missie gevoeld en omschreven, ontstaat visie, de spontane wil om te manifesteren. De passie of drive uit het Oosten werkt aanstekelijk op twee soorten mensen, namelijk de potentiële klanten en de toekomstige collega's/medewerkers. De klant is geïnteresseerd in het nieuw ontwikkelde product. De potentiële collega of medewerker wil zich graag inzetten om het product te vervaardigen, te verfijnen, te verbeteren, te ondersteunen. Soms kan iemand dit helemaal alleen maar vaak zijn meerdere mensen vanwege hun talenten en vaardigheden nodig om een product levensvatbaar in de markt te zetten. Hier horen ook eventuele investeerders bij. Allen tezamen noemen we dit de stakeholders. Die reageren allemaal in enthousiasme omdat het hun een kans geeft tot hun eigen groei en zelfverwezenlijking al is het alleen maar omdat ze

kans zien er geld mee te verdienen. Maar dan ben je er nog niet. Een verzameling enthousiastelingen is geen garantie voor succes. Mensen kunnen met de beste bedoelingen over elkaar heen gaan buitelen en chaos creëren. Daarom is ordening nodig en dat is het Noorden van de organisatie. Er moeten duidelijke afspraken gemaakt worden over wie wat doet, waarmee, hoe, tegen welke prijs en met welke beoogde kwaliteit. Zo ontstaan normen, regels, procedures, procesgang, vergadercycli, kortom: alles waarvoor 'afpraak = afspraak' geldt en waar je elkaar ijskoud (= Noord) op af kunt rekenen. Als alles goed is afgesproken dan komt de beweging op gang. Vaak gaat dit met vallen en opstaan en wordt het Noorden al doende geleerd en steeds bijgesteld. Zo ontstaat er dan een resultaat dat door de aandacht en doorzettingsvermogen positief wordt wanneer de spelregels van de windstreken goed worden gevolgd. Het resultaat is het Westen van de organisatie. Hier vinden we naast een product met de beoogde kwaliteit ook de winst, het rendement, de aandeelhouderswaarde, stake- en shareholders value". Oom Edward schonk nog eens in.

"Ik denk dat ik begrijp waarom de volgorde is veranderd, Oom Edward"

"Oh ja, vertel jongen vertel. Ik ben reuze benieuwd wat je gaat zeggen!"

"Eigenlijk hebt u het me al voorgezegd, Oom Edward. Iemand loopt rond met een leuk idee. Zelf krijgt hij het niet van de grond dus heeft hij er anderen bij nodig. Hij kiest mensen die hij vertrouwd en die wat kunnen. Dan spreken ze af wat en hoe ze het in de wereld gaan zetten,

vervolgens gaan ze dat daadwerkelijk doen en dit leidt tot een positief resultaat. Is het zo simpel Oom Edward?”

“Zeker jongen! Fantastisch hoe je dit in een paar korte zinnen verwoordt hebt. Je leert verbazend snel, hoewel ik je met een lach wel moet zeggen dat het windstrekenverhaal als organisatie model het Flowkompas genoemd, bewust zo simpel mogelijk is gehouden. Niet exclusief voor jou, maar zodat het, wanneer het in een organisatie wordt toegepast zowel begrepen kan worden door de leden van de Raad van Bestuur als door het Management en ook voor de medewerkers op de werkvloer. Zo krijg je alle neuzen dezelfde kant op en ontstaat een vliegwielwerking, synergie en flow: het loopt vanzelf. Je kunt er zelfs een land mee regeren!”

Met zijn wijsvinger wees Oom Edward een golvende lijn aan op het kompas naast het stuurwiel van Oost door Zuid via Noord naar West.

“Maar als ik me niet vergis Oom Edward, dan gaat het nu nog steeds over iemand die iets nieuws van de grond tilt, en u zou me gaan vertellen hoe dit gaat bij een bestaande organisatie.”

“Touché jongen, je hebt me te pakken. Vooruit dan gaan we verder. Ik vertelde je dat een organisatie alleen van duurzame waarde is als je alle windrichtingen in de aandacht houdt. Alleen dan blijft de windkracht actief. Bij het overnemen van het bedrijf van je vader zou je kunnen denken dat het Oosten van het bedrijf wel in orde is. Maar wie weet is het product dat daar gemaakt wordt aan innovatie toe, dreigt het weggeconcurrereerd te worden, raakt het verouderd, wordt het ingehaald door nieuwe technieken of heeft de markt er geen behoefte meer aan. Vandaar dat het noodzakelijk is om steeds je voelhorens

uitgestoken te houden naar wat er speelt in de wereld. Zo mag je nooit de fout maken dat je alsmaar blijft herhalen van wat eens een succesformule bleek te zijn. Elke succesformule heeft een houdbaarheidsdatum die wordt ingehaald door de tijd.”

“Maar wat als ik die voelhorens niet zou hebben Oom Edward?”

“Dan hoor je ze in. Maar als ik me niet vergis bezit je ze wel. Het is alleen een kwestie van goed in contact staan met jouw intuïtie en blijven openstaan voor de onverwachte kadootjes die je in je leven krijgt. Als jij de verantwoording bezielt op je neemt en let op de dingen die opvallen door hun onopvallendheid dan zul je de juiste mensen gaan ontmoeten, de juiste artikelen en boeken gaan lezen, de juiste documentaires en films gaan zien. Dan krijg jij de kansen en mogelijkheden op een presenteerblaadje aangeboden.

Dat noemen we synchroniciteit. Daar mag je op vertrouwen. Je moet het echter wel zìèn. Als jij dan de mensen die met jou samenwerken de kans geeft op persoonlijke groei, als je ze niet het gevoel geeft door jou uitgebuit te worden, als jij een leiderschapsstijl weet te ontwikkelen waarin je menselijke aandacht hoog in het vaandel hebt staan en je medewerkers en stakeholders blijvend weet te bezielen door authentiek jezelf te zijn (moeilijker is het niet!) dan heb je het Zuiden van je onderneming van harte op orde. Mensen voelen dan de **kracht van verbinding**, een van de belangrijkste waarden in je bedrijf: het gevoel van samen / saamhorigheid / verbondenheid.”

“En het Noorden, Oom Edward? Hoe zit het daarmee in een bestaand bedrijf?”

“Ook het Noorden moet steeds mee bewegen in de tijd en naar behoefte aangepast worden. Het probleem van het Noorden is dat mensen erop vertrouwen dat alles wat eenmaal is afgesproken vast staat als een huis. Dat is een onjuiste verwachting en die levert heel wat problemen op. Als je net doet of het voor eeuwig vastligt komen mensen in verzet als je iets wil wijzigen. Als je het echter te losjes houdt dan lappen ze de afspraken aan hun laars omdat het ‘toch altijd weer anders wordt’. Mensen hebben echter meer behoefte aan duidelijkheid dan aan vastigheid. Eigenlijk zou je met je bezielende leiderschapsstijl een modus moeten kunnen vinden waarin je afspraken kunt maken die vast staan zolang ze werken. Sommige afspraken kunnen levenslang hun nut bewijzen, anderen kunnen al binnen een jaar aan aanpassing toe zijn. Bovendien verandert ook de wereld. Veranderen normen. Neem bijvoorbeeld CO₂ uitstoot. Lange tijd dacht niemand daaraan en nu is het een onderwerp waar een ondernemer niet omheen kan. Dit moet in het Noorden geregeld worden. Er worden in snel tempo nieuwe regels en normen, regionaal, landelijk, continentaal en mondiaal aangenomen waar jij als ondernemer in het Noorden van je bedrijf rekening mee zal moeten gaan houden. Ik kan je niet zeggen welke, maar ik kan je verzekeren dat het in snel tempo anders wordt.”

“Ik snap het Oom Edward. Voortdurende aandacht voor het Oosten, het Zuiden en het Noorden genereert een blijvend positief resultaat in het Westen.”

“Dit is iets te kort door de bocht jongen, ook het Westen moet voortdurend in de aandacht staan.”

“Hoezo? Dat is toch gewoon het resultaat van de andere drie?”

“Helemaal niet! Je moet steeds helder voor ogen houden wat je bereiken wilt. Duidelijke doelstellingen en targets zijn nodig om op aan te koersen. Die zul je vooraf duidelijk moeten definiëren, nee, niet alleen definiëren, je moet ze duidelijk voor ogen zien, als een visioen alsof het al gerealiseerd is.”

“Maar dat is toch Oost?”

“Klopt! Maar als een vliegtuig naar het Westen vliegt komt het na een tijdje in het Oosten uit.”

Opnieuw maakte Oom Edward met zijn wijsvinger de golfbeweging over het kompas maar ging met een boogje achterlangs. “De beweging is een constante stroom of flow. Zodra je succes boekt mag je niet indutten maar moet je actief bezig blijven met het raakpunt West/Oost. Daar zit de vernieuwing, de innovatie die continuïteit garandeert. Dat geldt zowel voor de organisatie als ook voor elk individu en daarmee zijn we weer terug bij het begin toen we de windstreken voor jou lieten gelden als persoon...”

“Dank je wel Oom Edward, ik voel me er een beetje opgewonden van. Zou dat angst zijn?” “Wat heb je toch goede vragen, Thomas! In mijn levenservaring liggen angst en opwinding liggen als gevoel dicht bij elkaar. Het is maar net welk etiket dat je op het gevoel plakt. Ondernemende mensen zullen het als opwinding ervaren en het als de opkomende wind zien die in het iets nieuws tot ontwikkeling laat komen. Angsthazen zullen het wegdrücken en daarmee kansen verloren laten gaan.”

“Wow! Daar kan ik wat mee Oom Edward”, riep Thomas enthousiast.

“Dat zal hard nodig zijn Thomas”, zei Oom Edward, die ineens was opgestaan en zijn rust volledig verloren was.

“Er steekt een fikse bries op. Alle hens aan dek! Dat zal een

mooie windvlaag worden! Tjonge wat een kracht krijgen we in de zeilen! Zo zullen we snel de haven inlopen!”

In een paar tellen stonden de zeilen strak en voer de boot scherp in de wind strak op de haven koersend. Alle aandacht was bij het schip. Het windstrekenverhaal was op slag uit hun gedachten verdwenen maar het zou Thomas een stevige leidraad in zijn leven zijn; gegrift als het nu was in de veilige schatkamer van zijn hart.

Jan Pieter van Lieshout
Sambona Zuid Afrika, 2010.